

“मीठे बच्चे— यस समयमा स्वयं भगवान् तिम्नो सामुन्ने उपस्थित हुनुहुन्छ, उहाँले स्वर्गको सौगात लिएर आउनु भएको छ, त्यसैले अपार खुशीमा रहने गरा”

प्रश्नः— बाबाले आफ्ना बच्चाहरूलाई कुनचाहिँ आशीर्वाद दिनुहुन्छ?

उत्तरः— बच्चाहरूलाई आफू समान नलेजफुल बनाउनु— यो उहाँको आशीर्वाद हो। जुन नलेजको आधारमा नरबाट श्री नारायण बन्छौ। बाबा भन्नुहुन्छ— प्यारा बच्चाहरू! मैले तिमीलाई राजयोगको शिक्षा दिएर राजाहरूको राजा बनाउँछु। म सिवाय यस्तो आशीर्वाद कसैले दिन सक्दैन।

गीतः— मुझे गले से लगा लो...

ओम् शान्ति। यो यस समयको बाँधेलीहरूको पुकार हो किनकि सारा दुनियाँ उदास छ। त्यसमा पनि गोपिकाहरू धेरै उदास छन्। उनीहरूले गाउँछन्— हामीले सहन गर्न सक्दैनौं। भक्तिमा त बोलाइरहन्छन् तर उनीहरूलाई थाहा छैन— भगवान् को हो? यहाँका गोपिकाहरूलाई थाहा छ तर बाँधेली छन्, दुःखी छन्। चाहन्छन्— बाबाले हामीलाई गलाको हार बनाइदिउन्। रुद्रमाला शिवको प्रख्यात छ। त्यसैले यस समयमा ब्राह्मण-ब्राह्मणीहरू चाहन्छन्— हामी शिवबाबाको गलामा पहिरिऊँ किनकि यस समयमा स्त्री पुरुष आसुरी गलाका हार छन्। बच्चीहरू चाहन्छन् हामी अब ईश्वरीय गलाका हार बनौं। अवश्य जब बाबा उपस्थित हुनुहुन्छ तब त भन्छन्। जब कसम खान्छन् तब भन्छन् ईश्वरलाई उपस्थित मानेर सत्य बोल्छु। ठूला-ठूला सरकारका मन्त्रीले पनि कसम खान्छन्। गीता हातमा लिन्छन् किनकि यहाँको धर्मशास्त्र हो। त्यसैले एउटा ईश्वरको कसम खान्छन्, यसतो होइन सबै ईश्वर हुन्, सबैको कसम खान्छन्। त्यसैले बाबा अवश्य कुनै बेला उपस्थित हुनुहुन्थ्यो। यस समयमा त हुनुहुन्न। केवल तिम्नो लागि उपस्थित हुनुहुन्छ जसले तिमी बच्चाहरूलाई पढाइरहनु भएको छ। शिवरात्रि पनि मनाउँछन्, अवश्य आउनु भएको थियो। कसरी आउनुभयो, आएर के गर्नुभयो? यो कसैलाई थाहा छैन। यति ठूलो सोमनाथको मन्दिर छ तर उहाँले के गर्नुभयो, त्यो थाहा छैन किनकि शिवको सट्टामा कृष्णको नाम राखिदिएका छन्। संगमयुग निकालेर द्वापर राखिदिएका छन्। तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ— उहाँ निराकार हुनुहुन्छ, उहाँको मनुष्यको जस्तो आकार छैन। अहिले उहाँ हाम्रो सामुन्ने बस्नु भएको छ। तिमीले उहाँलाई सामुन्ने देख्छौ। निश्चय नै ज्ञानका सागर, आनन्दका सागर हुनुहुन्छ। ज्ञान दिनुहुन्छ, यही उहाँको आशीर्वाद हो। यो ज्ञानको आशीर्वादले तिमी नरबाट नारायण बन्छौ। उहाँले ब्रह्मा तनद्वारा स्वयं पढाइरहनु भएको छ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ प्यारा बच्चाहरू मैले तिमीलाई राजयोग सिकाएर राजाहरूको राजा बनाउँछु। कृष्णले सिकाउन सक्दैनन्। उनी स्वयं राजाहरूको राजा बनेका हुन्। उनी केवल एक नै कृष्ण वा लक्ष्मी-नारायण होइनन्। यो त सारा सूर्यवंशी राजवंश थियो। उनको राज्य अहिले मायाले खोसेको छ। अहिले म फेरि सम्मुख आएको छु। अहिले तिमी ब्राह्मणहरूको सम्मुख उपस्थित छु।

अहिले बाबा यति दूर देशबाट आउनु भएको छ भने अवश्य कुनै सौगात ल्याउनु भएको छ। लौकिक पिता जब आउँछन् त कति सौगात ल्याउँछन्? यहाँ त सबैका पिता हुनुहुन्छ, जसलाई यति सबैले याद गर्छन्। दूरदेशबाट आउनुहुन्छ त्यसैले रित्तो हात कहाँ आउनुहुन्छ र? बाबा भन्नुहुन्छ मैले तिम्नो लागि सौगात ल्याउँछु, जुन कुनै मनुष्यले ल्याउन सक्दैनन्। मैले स्वर्ग ल्याउँछु। कति ठूलो सौगात छ। बाबाले साक्षात्कार पनि गराउनुहुन्छ, त्यहाँ कति सुख छ। अङ्ग-अङ्गमा सुगन्ध हुन्छ। लक्ष्मी-नारायणको अङ्ग-अङ्गमा सुगन्ध हुन्छ। यो तन त कीराले

भरिएको छ। बाबाले कीरालाई उठाएर पुतली बनाउनुहुन्छ। यहाँका शरीर त कीटाणुले भरिएका रोगी छन्। त्यहाँका शरीर कति सुन्दर छन्। मन्दिरमा पनि कति सुन्दर मूर्तिहरू बनाउँछन्। कति फरक छ— यस समयका शरीर र ती शरीरहरूमा। ५ हजार वर्षको कुरा हो, यो इन्द्रप्रस्थ थियो। त्यहाँ आत्मा पनि पवित्र थिए अनि शरीर पनि पवित्र थिए। बाबाले माटाको वर्तनबाट तिमीलाई सुनको वर्तन बनाउनुहुन्छ। बाबाले तिमी पुरा सेवा गरेर के बाट के बनाउनुहुन्छ। बाबाको पनि के पार्ट छ फेरि शिक्षक र सतगुरुको पनि पार्ट खेलनुहुन्छ। उहाँका कुनै पिता, शिक्षक, गुरु छैनन्। तिमी लौकिक पिताका त पिता, शिक्षक, गुरु त अवश्य छन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ मेरो कोही छैन। तर उहाँको कर्तव्यलाई कसैले जान्दैनन्। जबसम्म कसैलाई स्वर्गको थाहा हुँदैन तबसम्म कसैले पनि ज्ञान सक्दैन— हामी नर्कमा छौं भनेर। ग्रन्थमा पढ्छन् विकारी फोहोरी.... तर आफूलाई त्यो सम्झ्दैनन्। बाबा आउनु भएको छ ज्ञान दिएर कालोबाट गोरो बनाउनको लागि। यस समयमा तिमी ज्ञान सूर्य, ज्ञान चन्द्रमा बनिरहेका छौ। संन्यासीले पवित्र प्रवृत्ति मार्ग बनाउन सक्दैनन्, उनीहरूले यो भन्न सक्दैनन्— मैले तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु। उनीहरू निवृत्ति मार्गका हुन्। डराएर घरबार छोडेर जान्छन्, यहाँ कुनै डर छैन। बाबाको पासमा बच्चाहरू आएका छन् भन्छन् बाबा हामीमा तागत छ। सँगै रहेर पवित्र रहन सक्छौं। यदि कुनै कन्यामाथि मार पर्छ भने कन्यालाई बन्धन देखि छुटाएर गन्धर्व विवाह गराउन सकिन्छ। भन्छन् हामी जलेर मर्दैनौं। ज्ञान तरवार बीचमा राख्छौं। दुवै ब्राह्मण— ब्राह्मणी, भाइ-बहिनी कसरी विष पिउन सक्छन्? शास्त्रहरूमा पनि गन्धर्व विवाहको लागि लेखिएको छ। तर यसको अर्थ बुझ्दैनन्। संन्यासीले त भन्छन् नारी नर्कका द्वार हुन्। उनीहरू सँग ज्ञान तरवार त छैन जो सँगै बसेर पवित्र रहन सक्नुन्। तिमीहरू उनीहरू भन्दा पनि बहादुर हौ, काम चिताबाट उत्रिएर ज्ञान चितामा बस्छौ। त्यसैले कालोबाट गोरो बन्छौ। संन्यासीले त आजकल विवाह पनि गराउँछन्, चर्चमा पनि विवाह हुन्छ। नत्र क्राइस्टलाई किन क्रसमा चढाए? यहीँ पवित्रताको कारणले। भने, यो को हो? जसले भन्दै छ पवित्र बन। समस्या त आउँछ। यहाँ पनि शिवबाबा माथि आउँदैन तर जसमा प्रवेश गर्नुहुन्छ लामो जुत्तामा, उनीमाथि आउँछ। बाटो हिड्दै गर्दा ब्राह्मण फँसे, पुरानो जुत्ता हो नि। यिनले कहाँ भन्छन् म कृष्ण हुँ। भन्छन् राजयोग सिक्छु त्यसैले नरबाट नारायण बन्छु, तर अहिले होइन। त्यसैले बच्चाहरूलाई निश्चय छ— हामी नरबाट नारायण, नारीबाट लक्ष्मी बन्छौं। फेल हुँदैनौं जुन गएर क्षत्रिय बनौं। रामलाई ३३ भन्दा कम नम्बर मिल्यो त्यसैले चन्द्रवंशीमा गए। त्यसो त सूर्यवंशी पनि चन्द्रवंशी घरानामा आउँछन्। त्यस समयमा (सत्ययुगको अन्त्यमा) लक्ष्मी-नारायणले सीता-रामलाई राज्य दिन्छन्, लक्ष्मी-नारायण पनि पुनर्जन्म लिँदा-लिँदा त्रेतामा आउँछन्, राजकुलमा जन्म लिइरहन्छन्। फेरि सीता-राम नाम चल्दै आउँछ। लक्ष्मी-नारायण नाम समाप्त हुन्छ।

अब प्रश्न सोध्छु, कुनचाहिँ स्वदर्शन चक्र हो? (एक दुई जनालाई सोध्नु भयो) हो, त्यो हो चक्र। कसरी देवता देखि क्षत्रिय, वैश्य, शूद्र... र अहिले ब्राह्मण वर्णमा आउँछौं... यो चक्र जति घुमाउँछौ त्यति विकर्म विनाश हुन्छ, यसबाट रावणको गला काटिन्छ। तिमी बच्चाहरूको बेहदका पिता सँग अथाह प्यार छ। तिमीले भन्छौ पनि बाबा हामीले हजुरको बिछोड सहन सक्दैनौं। यस्ता बच्चीहरू पनि छन् जो बन्धनमा छन्, तड्पिन्छन् किनकि यहाँ हुनुहुन्छ माता-पिता... एक त माता जगत् अम्बा छिन्, जसलाई सबैले याद गर्छन्। तर जगत् अम्बाका पिता को हुन्? यो कसैलाई थाहा छैन— ब्रह्मा, सरस्वतीका पिता हुन्। पुजारीहरूले यो जान्दैनन्— यी सरस्वती नै फेरि लक्ष्मी बन्छिन्। फेरि ८४ जन्म लिएर फेरि यिनै सरस्वती बन्छिन्। यो ज्ञान यी बाबा सँग कहाँ थियो? यिनमा ज्ञान हुँदो हो त अवश्य कुनै गुरुद्वारा मिलेको हुन्थ्यो। फेरि ती गुरुको महिमा पनि गर्थे। फेरि ती गुरुका शिष्य पनि हुन्थे।

उनले पनि बताउँथे तर बाबाका कुनै साकार गुरु छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ म तिम्पो पिता, शिक्षक, गुरु हुँ, मैले यस पुरानो जुत्तामा बसेर पढाउँछु। त्यसैले यी फेरि माता भइन् त्यसैले उहाँलाई माता-पिता भनिन्छ। तिमी माता-पिता भनेर जो गाउँछन् त्यो ब्रह्मा सरस्वतीको लागि भनिएको होइन। ब्रह्मा कहाँ वैकुण्ठका रचयिता हुन् र? बाबा त बाबा हुनुहुन्छ र यी ब्रह्मा तिम्पो मम्मा हुन्। कलश पहिला यिनलाई (ब्रह्मालाई) मिल्छ। तर सरस्वतीको महिमा बढाउनको लागि उनलाई अगाडि राखिएको हो। सरस्वतीको नाम विद्याकी देवी भनेर प्रख्यात छ। विद्वत् मण्डलीकाले पनि सरस्वतीको पदवी दिन्छन्।

अच्छा, बाबा भन्नुहुन्छ कति सम्झाएँ र कति सम्झाउने? मनमनाभव। केवल मलाई नै याद गन्थ्यौ र वर्सालाई याद गन्थ्यौ भने तिमी स्वर्गमा जान्छौ। त्यहाँ पनि त नम्बरवार नै हुन्छन् नि। सूर्यवंशीका राजकीय दास-दासीहरू पनि त हुन्छन्। प्रजाका पनि दास-दासीहरू हुन्छन्। चन्द्रवंशी राजारानीका पनि दास-दासीहरू त छन्। ती सबै यहाँ नै बनिरहेका छन्। सोध्यौ भने बताउन सक्छु— यदि अहिले तिम्पो शरीर छुट्यो भने गएर के बन्छौ? अच्छा कुनै पनि कुरा बुझ्नेनौ भने सोध्न सक्छौ। याद राख योग ठीक भएन भने त्यो सुख अनुभव हुँदैन। शोक वाटिकामा बसेका हुन्छौ, स्वर्ग हो अशोक वाटिका। सीता अशोक वाटिकामा होइन, शोक वाटिकामा थिइन्। अहिले त सबै शोक वाटिकामा बसेका छन् नि। मनुष्यहरूलाई चिन्ता रहन्छ— थाहा छैन लडाइँ भयो भने के हुन्छ? हामी त भन्छौँ लडाइँ भयो भने स्वर्गको ढोका खुल्छ।

अच्छा, याद राख— सच्चा दिलमा साहेब राजी। यदि भित्र बदमासी छ भने विघ्न पारिरहन्छु। फेरि कडा सजाय खानुपर्छ। विश्वासघातीलाई कडा सजाय मिल्छ, उहाँ त सुप्रीम जज पनि हुनुहुन्छ। (कृष्णको चित्र देखाएर) हेर यिनीमाथि पनि कति कलंक लगाएका छन्। यिनले त न कपडा चोरे न कंस जरासन्धीलाई मारे। उनको पनि (कृष्णको) मुख कालो बनाइदिएका छन्। अच्छा

बापदादा त तिमी बच्चाहरूको सम्मुख हाजिर-नाजिर हुनुहुन्छ। तिमीले भन्छौ हाप्रो नजरको सामुन्ने हुनुहुन्छ। पतित जुत्तामा आउनु भएको छ। भगवान् स्वयं भन्नुहुन्छ म अहिले पतित जुत्तामा प्रवेश गरेको छु तब त तिमी पावन बन्छौ। अहिले ब्रह्माको रात हो, त्यसैले ब्रह्मा पनि रातमा हुन्छन् नि। फेरि विष्णु बने पछि दिन हुन्छ। अच्छा! फेरि मीठो-प्यारा सिकीलधे बच्चाहरूलाई याद प्यार दिइरहनु भएको छ। दादा भन वा गुप्त मम्मा भन। अचम्मको रहस्य छ। बापदादाले मीठो-प्यारा बच्चाहरूलाई नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार किन भन्नुहुन्छ? जान्दछौ बाबाले प्यार तब गर्नुहुन्छ जब बाबा समान सेवा गछौँ। जसले जसरी मदत गर्छन् त्यसरी पद पाउँछन्। उनीहरू पनि प्रजामा आउँछन् नि। त्यसमा पनि नम्बरवार धनवान प्रजा पनि हुन्छन् नि। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) सच्चा साहेबलाई राजी गर्नको लागि धेरै-धेरै सच्चा दिल राख्नु छ, कुनै पनि विघ्न पार्नु हुँदैन।
- २) सुखको अनुभव गर्नको लागि आफ्नो योग ठीक राख्नु छ। स्वदर्शन चक्र घुमाउँदै विकर्मलाई भस्म गर्नु छ।

वरदान:- हरेक संकल्प, बोली र कर्मद्वारा पुण्य कर्म गर्ने आशीर्वादको अधिकारी भव

आफूले आफैं सँग दृढ संकल्प गर- सारा दिनमा संकल्पद्वारा, बोलीद्वारा, कर्मद्वारा पुण्य आत्मा बनेर पुण्य नै गर्नेछु। पुण्यको प्रत्यक्षफल हो हरेक आत्माको आशीर्वाद। त्यसैले हर संकल्पमा, बोलीमा आशीर्वाद जम्मा होस्। सम्बन्ध-सम्पर्कमा दिलबाट सहयोगको लागि धन्यवाद निस्कियोस्। यस्ता आशीर्वादका अधिकारी नै विश्व परिवर्तनको निमित्त बन्छन्। उनीहरूलाई नै पुरस्कार मिल्छ।

स्लोगन:- सदा एक बाबाको साथमा रहेर बाबालाई आफ्नो साथी बनाऊ- यही श्रेष्ठता हो।

मातेश्वरीज्यूको अनमोल महावाक्य

“आत्मा कहिल्यै परमात्माको अंश हुन सक्दैन”

धेरै मनुष्यहरूले यस्तो सम्झन्छन्, हामी आत्माहरू परमात्माका अंश हौं। अंश त भनिन्छ टुक्रालाई। एकातिर भन्छन् परमात्मा अनादि अविनाशी हुनुहुन्छ। यस्तो अविनाशी परमात्मालाई टुक्रामा कसरी ल्याउँछन्! अब परमात्मा काटिनुहुन्छ कसरी? आत्मा नै अजर अमर छ भने अवश्य आत्मालाई पैदा गर्नेवाला पनि अमर ठहरिनु भयो। यस्तो अमर परमात्मालाई टुक्रामा ल्याउनु अर्थात् परमात्मालाई पनि विनाशी भनिदिए तर हामीले त जान्दछौ- हामी आत्मा परमात्माका सन्तान हौं। त्यसैले हामी उहाँका वंशज ठहरियौं अर्थात् बच्चा ठहरियौं। त्यसैले उहाँ फेरि अंश कसरी हुन सक्नुहुन्छ? त्यसैले परमात्माको महावाक्य छ- प्यारा बच्चाहरू! म स्वयं त अविनाशी हुँ, महाज्योति हुँ, म दियो हुँ, म कहिल्यै निभ्दिनँ र अरू सबै मनुष्य आत्माहरूका दीपक बल्छन् पनि र निभ्छन् पनि। उनीहरू सबैलाई जगाउनेवाला फेरि म हुँ किनकि प्रकाश र शक्ति दिनेवाला म हुँ। बाँकी यति अवश्य हो- म परमात्माको प्रकाश र आत्माको प्रकाश दुवैमा फरक अवश्य छ। जस्तै बल्ब हुन्छ कुनै धेरै शक्तिवाला, कुनै कम शक्तिवाला। त्यस्तै आत्मा पनि कुनै धेरै शक्तिवाला कुनै कम शक्तिवाला छन्। बाँकी परमात्माको शक्ति कोही भन्दा कम-बेसी हुँदैन। त्यसैले त परमात्माको लागि भन्छन्- उहाँ सर्वशक्तिमान् हुनुहुन्छ अर्थात् सर्व आत्माहरू भन्दा उहाँमा शक्ति धेरै छ। उहाँ नै सृष्टिको अन्त्यमा आउनुहुन्छ, यदि कसैले मानोस् परमात्मा बीचमा आउनुहुन्छ अर्थात् युग-युगमा आउनुहुन्छ भने मानौं परमात्मा बीचमा आउनु भयो, तब फेरि परमात्मा सबैभन्दा श्रेष्ठ कसरी हुनुभयो? यदि कसैले भनोस् परमात्मा युग युगमा आउनुहुन्छ, तब के यस्तो मानौं- परमात्माले बेला बेलामा आफ्नो शक्ति चलाउनुहुन्छ! यस्तो सर्वशक्तिमानको शक्ति यति सम्म नै छ, यदि बीचमा नै आफ्नो शक्तिद्वारा सबैलाई शक्ति अथवा सद्गति दिनुहुन्छ भने फेरि उनीहरूको शक्ति कायम रहनु पर्ने फेरि दुर्गति किन प्राप्त गर्छन्? त्यसैले यसबाट सिद्ध हुन्छ- परमात्मा युग-युगमा आउनुहुन्न अर्थात् बीच-बीचमा आउनुहुन्न। उहाँ आउनुहुन्छ कल्पको अन्त्य समयमा र एकै पटक आफ्नो शक्तिद्वारा सर्वको सद्गति गर्नुहुन्छ। परमात्माले यति ठूलो सेवा गर्नुभयो, त्यसैले त उहाँको यादगारमा यति ठूलो शिवलिंग बनाएका छन् र यति पूजा गर्छन्। त्यसैले अवश्य परमात्मा सत् पनि हुनुहुन्छ चैतन्य पनि हुनुहुन्छ र आनन्द स्वरूप पनि हुनुहुन्छ। अच्छा। ओम् शान्ति।